

Imprimeix: Sichert (Vila-real)

Publicació del Consell
d'Estudians i Estudiants
de la Universitat Jaume I.

Edita: Consell d'Estudiants

Redacció: Anna Calvo, Dídac Orri,
Andreu Vidal i Pablo Rodríguez.

Campus

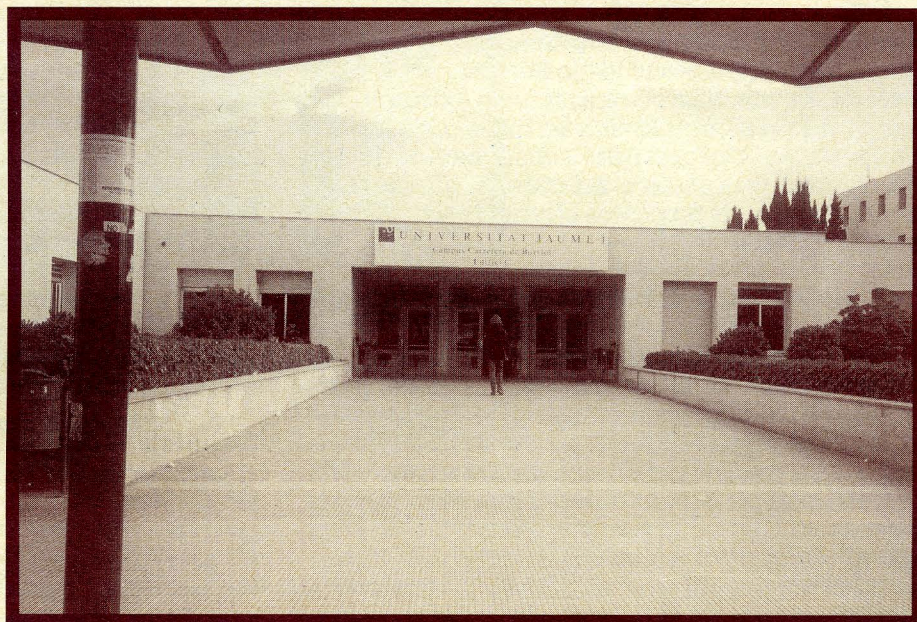
CONSELL
D'ESTUDIANTS
UNIVERSITAT JAUME I

nº 7

Juny/Juliol
de 1999

SUMARI

El Reportatge	2
Primera Plana	3
L'altra UJI	4
La teua veu	5 i 6
M'agrada i No m'agrada	6
Les Nostres Associacions	7
El Consell informa	8
Agenda	8

EDITORIAL

Us trobeu davant de l'últim exemplar de la Revista Campus del present curs, i, per tant, també l'últim que realitza aquest equip de redacció. Abans d'acomiar-nos hem de demanar-vos disculpes per no haver tret puntual el número de juny, tot i que la culpa no ha estat nostra, ni de bon tros !!!

Aquesta revista es redacta al despatx del Consell d'Estudiants i Estudiants. Este despatx es trobava abans en Penyeta Roja, i ara, com tot, s'ha traslladat al nou edifici de Rectorat. El que ha ocorregut és que durant gairebé un mes, ens hem vist sense despatx, ja que, ens havien desmuntat el de Penyeta, però, no ens havien acondicionat el de Rectorat. Així doncs, la Revista Campus no va poder estar per al mes de juny.

La Revista Campus s'acomia de tots vosaltres fins a l'octubre vinent, quan tornarem amb forces renovades. Esperem que continuareu col·laborant amb les vostres queixes, suggeriments, etc.

BONES VACANCES

Sense necessitat de fer un estudi exhaustiu sobre la qüestió (estudi que, per cert, no hem fet), sembla evident, veient les aglomeracions de *cabres* en les parades i els enllaunaments de sardines del dilluns pel matí, que el mitjà de transport *preferit* (a lo millor hauria de dir, en general, l'*únic*) per nosaltres, els estudiants, és l'incansable autobús. Per això, des de la Revista Campus hem volgut apropar-nos una mica més a eixe servei que presten els conductors dels autobusos. És un dilluns pel matí i, com a excepció que confirma la regla, no n'hi ha quasi ningú a la parada. La agradable calor de maig ha deixat ja pas a un juny infernal i a mesura que la sageta del rellotge s'apropava a la una, l'aire es fa més i més pesat. Me pose al seient de l'autobús prop de la part de davant i em prepare a observar detingudament l'objecte de les meves preocupacions: l'autobusser (que em perdonen els lingüistes, però conductor d'autobús em sembla una locució excessivament llarga). Un home de certa complexió que amb alguna tosquetat i automaticitat acciona palanques i botons de una sèrie infinita (heu reparat alguna volta en la complexitat del quadre de direcció?). Es tanquen les portes i busca una nova emissora en la ràdio: no vol escoltar ni notícies ni espais gratuïts de propaganda electoral (una cosa, per cert, totalment comprensible). Per fi, pareix trobar això que li agrada: per al meu goig, decideix deixar el que supose que era la Clàssica, perquè sonava el *Cor de les esclaves* d'Alexander Boradín (però sort, no havien arribat encara a la part coral) A vegades, sembla curiós com minúscules dades, insignificants moments, actituds o opinions poden denotar un univers molt més ampli del que inicialment podem pensar. Pot ser fora, justament, eixe irrellevant acte d'elegir a eixes esclaves cantant les virtuts de la Llibertat el que, per primera volta des de que me'n van encarregar este article, me fera comprendre que no era davant un autobusser, sinó que em trobava

davant, abans que res, d'una persona. Davant un ésser humà en un univers molt més ampli del que freqüentment cregem. I va ser en eixe petit lapse de temps quan vaig caure al compte de la meua indolència en ni tan sol saludar-lo quan puge (com la major part de la gent).

La Universitat ens ensenya lleis, algorismes matemàtics i estudis sobre la diacronia lingüística, però ja no ens ensenya humanisme, la *universalitat* de la que infereix el seu nom.

Quants de nosaltres hem caigut realment al compte de la enorme necessitat de la funció realitzada per aquets treballadors, de la penositat de la monotonia constant solament superada en una visió altruista de la seva tasca?

Quants de nosaltres tenim en consideració no ja solament el que fan els autobussers, sino també el treball de totes les persones que diàriament contribueixen a que nosaltres, a voltes, el fi últim de la seva feina, puguem anar a preparar el nostre futur a la UJI? Sonaba la *Carmina Burana* quan l'autobús arribà a la parada. Me'n vaig despedir

d'aquella persona que, cuidant de la meua seguretat i de la de tots el que despreocupadament anaven al autobús, ens havia dut a la UJI. Al temps, agraïa en nom de la Revista i de tota l'Universitat la feina desenvolupada durant aquestos últims anys. A tots ells: Moltes Gràcies.

QUI HA FET AQUESTA LÍNIA IMAGINÀRIA ???

Arriba un dilluns més, i, al pujar a l'autobús OH !! SORPRESA !! el bitllet s'ha apujat escandalosament. La meua primera reacció és dir-li al conductor que s'ha enganyat, però em contesta amb una veu de "carajillo": *No xiquet, el que ha passat és que a alguns pobles ja no els afecta el descompte de la targeta de la Universitat.*

Me passe tot el viatge pensant com pot ser que de un poble a un altre, quan només hi han 4 kilòmetres i estant a la mateixa Comarca i a la mateixa divisió provincial, un poble se'n beneficie del descompte i l'altre no.

Arribe a Castelló i hem fique a investigar per ahí, preguntant a companys de pobles veïns me n'adone que estan en la mateixa situació que jo, llavors decidim fer alguna cosa, ja que això no pot quedar així.

Per tot això preguntem:

QUI HA DONAT AQUESTA ORDRE ???

...s que hi han pobles de primera i de segona a les comarques de més al Nord? No estem ja prou discriminats deguts a les poques línies d'autobussos que hi han?

QUI HA FET AQUESTA LÍNIA IMAGINÀRIA I QUÈ INTENTA FER AMB AIXÒ ???

Signen aquest escrit Alex Vilanova Pla (La Jana) i 60 persones més de diferents pobles de les comarques de més al nord del País Valencià: **La Jana, Forcall, Morella, Xert, Vallibona, Sant Mateu, Traiguera, La Salzedella, etc, etc.**

SOBRE LA INDEPENDÈNCIA D'ALTERNATIVA

El passat 27 de maig, dia de les eleccions claustrals, part dels estudiants i de les estudiantes de la UJI van decidir donar el seu vot a Alternativa. Un cartell d'allò més imaginatiu, un eslògan de futur i una campanya monolingüe en castellà, allunyada de voler comprendre i respectar que la llengua pròpia de la UJI no és aquesta, van revestir la candidatura d'Alternativa del sublimar misticisme del seu cartell, i és que el Imperio Contraataca.

Cal felicitar-los i felicitar-les pel treball d'amagar sota la independència (sic) tota la càrrega política que acompanya els i les integrants d'aquesta candidatura. Només cal dir que, si més no, part d'ells i d'elles van fer festa a la seu que el PP tè al carrer d'Enmig de Castelló en conèixer els resultats de les eleccions. Sabeu qui pagava la festa ??

Però en açò d'amagar la influència política no s'han quedat ni de bon tros en solitari: els cartells de Campus Jove estaven subvencionats per la Generalitat Valenciana. De la campanya bilingüe d'Ad'E m'estime més no saber-ne la influència. Tot tè un límit, i la ingenuïtat dels estudiants i de les estudiantes també... o no.

Felicite per últim el candidat independent, Carlos Ruiz, per expressar amb claredat en els seus cartells allò que pretén fer, així com a l'AEN, que no s'ha tallat ni un pèl a mostrar les seues propostes, formes de pensar i de buscar solucions. Si més no, sabem que el nou representant i la nova representant d'aquestes dues candidatures defensaran amb certesa les idees per les quals han rebut tant de recolzament... defensaran les seues idees.

Ben Cordialment, Francesc Collado (Estudiant).

DEMOCRÀCIA

Resulta curiós que estiga escrivint aquest article en plena jornada de "reflexió", i escric reflexió entre cometes perquè si de veritat fóra aquesta una jornada per a pensar en la importància de l'acció de votar, tal volta molts optàrem per exercir un vertader vot de càstig a aquest sistema. M'estic referint al sistema electoral vigent a l'estat espanyol, que permet que estranys s'introdueixen en la vida política de l'estat espanyol amb el propòsit únic de "chupar del bote".

En aquest sistema, caducat de totes totes, es donen casos curiosos, com per exemple el d'Ares del Mestre, a la comarca de l'Alt Maestrat, on, per a evitar que algú de fora del poble ocupe l'alcaldia (per deixadesa dels propis veïns), ha hagut de ser gent jove la que conforme la llista. En principi volien presentar una candidatura independent, però, s'han topat amb la realitat més crua: si no pertanys o estas sota l'aixo pluc dels grans taurons, encara que surtes elegit, ja pots dir adèu a les inversions oficials. Així que decidiren aparèixer sota les segles d'un partit "gran" de caire espanyolista. Immediatament, del no res va eixir una altra llista de l'altre "gran". Mira tot el que s'ha de veure !!! Hagueren deixat que algú de fora dirigira el seu poble, però mai que el dirigira "l'enemic".

Un altre cas curiós, encara que aquest ja és famós, és el que ocorre a Castellfort, a la comarca d'Els Ports. Ací, abans de les eleccions es reuneixen els veïns i decideixen qui serà l'alcalde. Fins ací, tot molt democràtic. Però, una mica més tard, esperen a veure qui guanya les eleccions per a posar-se sota el seu pali. Així s'asseguren que l'aixeta continue brollant.

La meua crítica no va dirigida contra aquests pobles i la seua forma d'actuar, ja que als municipis xicotets s'han de buscar la vida com poden. Però la qüestió és que, tal i com està montat el "chollo", quants més regidors obtinga un partit, majors opcions té per a assolir la presidència de la Diputació Provincial, i tot allò que comporta (aeroports, terres "màgiques", en definitiva Fabrades...). Tot açò indica que els resultats que se'ns presenten estan tan manipulats que donen ganes de vomitar.

La vertadera qüestió per a reflexionar en aquesta jornada no és si votaré a Fulano o a Mengano. La qüestió és valorar allò que en diuen vot "útil" front al vot de consciència. I, crec que, per tota eixa gent dels poblets que no pot practicar aquest últim, nosaltres, els de la ciutat, que sí tenim aquest privilegi, cal que l'executem, per damunt de tot. I fer-ho bè, pel futur del nostre País.

Manuel Vicente Muchola Jordan, estudiant de E.T. en Mecànica.

Sense necessitat de fer un estudi exhaustiu sobre la qüestió (estudi que, per cert, no hem fet), sembla evident, veient les aglomeracions de *cabres* en les parades i els enllaunaments de sardines del dilluns pel matí, que el mitjà de transport *preferit* (a lo millor hauria de dir, en general, l'*únic*) per nosaltres, els estudiants, és l'incansable autobús. Per això, des de la Revista Campus hem volgut apropar-nos una mica més a eixe servei que presten els conductors dels autobusos. És un dilluns pel matí i, com a excepció que confirma la regla, no n'hi ha quasi ningú a la parada. La agradable calor de maig ha deixat ja pas a un juny infernal i a mesura que la sageta del rellotge s'apropava a la una, l'aire es fa més i més pesat.

Me pose al seient de l'autobús prop de la part de davant i em prepare a observar detingudament l'objecte de les meves preocupacions: l'autobusser (que em perdonen els lingüistes, però conductor d'autobús em sembla una locució excessivament llarga). Un home de certa complexió que amb alguna tosquetat i automaticitat acciona palanques i botons de una sèrie infinita (heu reparat alguna volta en la complexitat del quadre de direcció?). Es tanquen les portes i busca una nova emissora en la ràdio: no vol escoltar ni notícies ni espais gratuïts de propaganda electoral (una cosa, per cert, totalment comprensible). Per fi, pareix trobar això que li agrada: per al meu goig, decideix deixar el que supose que era la Clàssica, perquè sonava el *Cor de les esclaves* d'Alexander Boradín (pero sort, no havien arribat encara a la part coral) A vegades, sembla curiós com minúscules dades, insignificants moments, actituds o opinions poden denotar un univers molt més ampli del que inicialment podem pensar. Pot ser fora, justament, eixe irrellevant acte d'elegir a eixes esclaves cantant les virtuts de la Llibertat el que, per primera volta des de que me'n van encarregar este article, me fera comprendre que no era davant un autobusser, sinó que em trobava

davant, abans que res, d'una persona. Davant un ésser humà en un univers molt més ampli del que freqüentment cregem. I va ser en eixe petit lapse de temps quan vaig caure al compte de la meua indolència en ni tan sol saludar-lo quan puge (com la major part de la gent).

La Universitat ens ensenya lleis, algoritmes matemàtics i estudis sobre la diacronia lingüística, però ja no ens ensenya humanisme, la *universalitat* de la que infereix el seu nom.

Quants de nosaltres hem caigut realment al compte de la enorme necessitat de la funció realitzada per aquets treballadors, de la penositat de la monotonia constant solament superada en una visió altruista de la seva tasca?

Quants de nosaltres tenim en consideració no ja solament el que fan els autobussers, sino també el treball de totes les persones que diàriament contribueixen a que nosaltres, a voltes, el fi últim de la seva feina, puguem anar a preparar el nostre futur a la UJI? Sonaba la *Carmina Burana* quan l'autobús arribà a la parada. Me'n vaig despedir

d'aquella persona que, cuidant de la meua seguretat i de la de tots el que despreocupadament anaven al autobús, ens havia dut a la UJI. Al temps, agràia en nom de la Revista i de tota l'Universitat la feina desenvolupada durant aquestos últims anys. A tots ells: Moltes Gràcies.

QUI HA FET AQUESTA LÍNIA IMAGINÀRIA ???

Arriba un dilluns més, i, al pujar a l'autobús OH !! SORPRESA !! el bitllet s'ha apujat escandalosament. La meua primera reacció és dir-li al conductor que s'ha enganyat, però em contesta amb una veu de "carajillo": *No xiquet, el que ha passat és que a alguns pobles ja no els afecta el descompte de la targeta de la Universitat.*

Me passe tot el viatge pensant com pot ser que de un poble a un altre, quan nomès hi han 4 kilòmetres i estant a la mateixa Comarca i a la mateixa divisió provincial, un poble se'n beneficie del descompte i l'altre no.

Arribe a Castelló i hem fique a investigar per ahí, preguntant a companys de pobles veïns me n'adone que estan en la mateixa situació que jo, llavors decidim fer alguna cosa, ja que això no pot quedar així.

Per tot això preguntem:

QUI HA DONAT AQUESTA ORDRE ???

...s que hi han pobles de primera i de segona a les comarques de més al Nord? No estem ja prou discriminats deguts a les poques línies d'autobussos que hi han?

QUI HA FET AQUESTA LÍNIA IMAGINÀRIA I QUÈ INTENTA FER AMB AIXO ???

Signen aquest escrit Alex Vilanova Pla (La Jana) i 60 persones més de diferents pobles de les comarques de més al nord del País Valencià: **La Jana, Forcall, Morella, Xert, Vallibona, Sant Mateu, Traiguera, La Salzedella, etc, etc.**

SOBRE LA INDEPENDÈNCIA D'ALTERNATIVA

El passat 27 de maig, dia de les eleccions claustrals, part dels estudiants i de les estudiantes de la UJI van decidir donar el seu vot a Alternativa. Un cartell d'allò més imaginatiu, un eslògan de futur i una campanya monolingüe en castellà, allunyada de voler comprendre i respectar que la llengua pròpia de la UJI no és aquesta, van revestir la candidatura d'Alternativa del sublimar misticisme del seu cartell, i és que el Imperio Contraataca.

Cal felicitar-los i felicitar-les pel treball d'amagar sota la independència (sic) tota la càrrega política que acompanya els i les integrants d'aquesta candidatura. Nomès cal dir que, si més no, part d'ells i d'elles van fer festa a la seu que el PP tè al carrer d'Enmig de Castelló en conèixer els resultats de les eleccions. Sabeu qui pagava la festa ??

Però en açò d'amagar la influència política no s'han quedat ni de bon tros en solitari: els cartells de Campus Jove estaven subvencionats per la Generalitat Valenciana. De la campanya bilingüe d'Ad'E m'estime més no saber-ne la influencia. Tot tè un limit, i la ingenuïtat dels estudiants i de les estudiantes també... o no.

Felicite per últim el candidat independent, Carlos Ruiz, per expressar amb claredat en els seus cartells allò que pretén fer, així com a l'AEN, que no s'ha tallat ni un pèl a mostrar les seues propostes, formes de pensar i de buscar solucions. Si més no, sabem que el nou representant i la nova representant d'aquestes dues candidatures defensaran amb certesa les idees per les quals han rebut tant de recolzament... defensaran les seues idees.

Ben Cordialment, Francesc Collado (Estudiant).

DEMOCRÀCIA

Resulta curiós que estiga escrivint aquest article en plena jornada de "reflexió", i escric reflexió entre cometes perquè si de veritat fóra aquesta una jornada per a pensar en la importància de l'acció de votar, tal volta molts optàrem per exercir un vertader vot de càstig a aquest sistema. M'estic referint al sistema electoral vigent a l'estat espanyol, que permet que estranys s'introdusquen en la vida política de l'estat espanyol amb el propòsit únic de "chupar del bote".

En aquest sistema, caducat de totes totes, es donen casos curiosos, com per exemple el d'Ares del Mestre, a la comarca de l'Alt Maestrat, on, per a evitar que algú de fora del poble ocupe l'alcaldia (per deixadesa dels propis veïns), ha hagut de ser gent jove la que conforme la llista. En principi volien presentar una candidatura independent, però, s'han topat amb la realitat més crua: si no pertanys o estas sota l'aixo pluc dels grans taurons, encara que surtes elegit, ja pots dir adèu a les inversions oficials. Així que decidiren aparèixer sota les segles d'un partit "gran" de caire espanyolista. Immediatament, del no res va eixir una altra llista de l'altre "gran". Mira tot el que s'ha de veure !!! Hagueren deixat que algú de fora dirigira el seu poble, però mai que el dirigira "l'enemic".

Un altre cas curiós, encara que aquest ja és famós, és el que ocorre a Castellfort, a la comarca d'Els Ports. Ací, abans de les eleccions es reuneixen els veïns i decideixen qui serà l'alcalde. Fins ací, tot molt democràtic. Però, una mica més tard, esperen a veure qui guanya les eleccions per a posar-se sota el seu pali. Així s'asseguren que l'aixeta continue brollant.

La meua crítica no va dirigida contra aquests pobles i la seua forma d'actuar, ja que als municipis xicotets s'han de buscar la vida com poden. Però la qüestió és que, tal i com està montat el "chollo", quants més regidors obtinga un partit, majors opcions té per a assolir la presidència de la Diputació Provincial, i tot allò que comporta (aeroports, terres "màgiques", en definitiva Fabrades...). Tot açò indica que els resultats que se'ns presenten estan tan manipulats que donen ganes de vomitar.

La vertadera qüestió per a reflexionar en aquesta jornada no és si votaré a Fulano o a Mengano. La qüestió és valorar allò que en diuen vot "útil" front al vot de consciència. I, crec que, per tota eixa gent dels poblets que no pot practicar aquest últim, nosaltres, els de la ciutat, que sí tenim aquest privilegi, cal que l'executem, per damunt de tot. I fer-ho bè, pel futur del nostre País.

Manuel Vicente Muchola Jordan, estudiant de E.T. en Mecànica.

LA TEUA VEU

L'ESGLÈSIA I EL NOSTRE PAÍS

Ningú pot dubtar del poder i la influència que les religions exerceixen sobre l'ésser humà, ahora que condicionen la vida a gran part de la humanitat. D'entre totes, el cristianisme és la creença amb més adeptes al món, i dins dels diversos camins que ha pres el missatge de Jesús, el catolicisme és el majoritari pel que fa al nombre de fidels.

El Papa, com a màxim representant de l'Església que Déu va manar crear a Pere, viatja arreu del món i concentra a milers de persones en les seues misses multitudinàries; quan finalitzen estes visites i es fan càlculs, sense que açò siga cap exageració, per milions es comptabilitzen aquells que han escoltat les seues paraules i el seu missatge. Perquè el Papa, en els seus "discursos" -utilitze aquest terme pel fet d'unir ahora la paraula de Crist amb la realitat del país que visita- parla de qüestions tan diverses com del respecte dels drets humans fins al control de la natalitat, amb el rebuig als mètodes anticonceptius, i d'entre d'ells al més utilitzat, el preservatiu.

Però l'objectiu d'aquestes ratlles no es anar tant lluny; acotarem l'espai i ens centrarem al nostre país, més encara, a la realitat més pròxima que els valencians tenim amb l'església, el bisbat. Una volta delimitat el marc de referència, falta plantejar el tema. Doncs ahí el tenim. Quin ha sigut el paper de l'Església amb la recuperació dels nostres drets nacionals? Podem formular la pregunta d'una manera. Ha contribuït l'església al nostre país a despersonalitzar el nostre poble?

Com a institució lligada al poder, de la mateixa forma que va participar en la conquesta i creació de l'antic i històric Regne (només cal recordar els bisbes que acompanyaven a Jaume I) d'ençà que els valencians perderen el nostre govern a la plana d'Almansa ha jugat a favor del vent que bufa de ponent. Fins i tot ja algun temps abans, des de l'inici de l'Època Moderna, amb l'arribada dels inquisidors castellans.

Però tampoc es qüestió de mirar cap al passat, no es bo fer una relació d'esdeveniments passats; nosaltres com a joves, és cap el present i el futur més immediat cap on hem de dirigir els nostres interessos i les nostres esperances. Si bé és important conèixer el passat, no ens podem quedar en la seua contemplació i com va dir el famós barbut el que es tracta es de transformar el món.

La generació dels nostres pares si que ho tenien clar el que volien; "llibertat, amnistia i estatut d'autonomia" eren els crims de l'època. En aquelles concentracions, en un dels primers aplecs, es va triar el monestir del Puig com a centre de reunió. Seria a mitjans del seixanta, i els joves van vore com el pare comanador de la comunitat els denunciava davant la guardia civil. Quina actitud tan diferent; a Catalunya el monestir de Montserrat servia com aixopluc de la demanda de llibertat i recuperació dels drets com a poble.

Tampoc seria just presentar a l'església com a institució ancorada en el passat, antivalenciana; com a tot arreu hi ha "de gent bona i la que no", com diu la cançó de Sopa de Cabra. Tenim el llibre d'Agusti Colomer Retrobar la tradició. El valencianisme d'inspiració cristiana de la postguerra a la transició publicat per l'editorial Saó, i que es un bon exemple com hi hagut un bon grup de catòlics compromesos amb la nostra llengua i cultura, una altra cosa han sigut les persones que han ocupat els llocs de poder dins la jerarquia de l'església.

L'actual bisbe de la diòcesi de Castelló-Sogorb, sense anar més lluny, sembla haver oblidat els manaments del Concili Vaticà sobre la necessitat d'un major compromís social de l'església i una major tolerància de la institució. Juan Antonio Reig, nascut a Cocentaina i valencianoparlant, ha pres tot un seguit de decisions en contra de la llengua dels valencians, malgrat haver emprat la nostra llengua en la primera missa celebrada a Sogorb després de la seua elecció. Començarem pel seminari Mater Dei, acusat de ser un niu de catalanistes; el valencià ha passat a ser merament testimonial dins del seminari. Només les completes del diumenge a la vesprada es fan en valencià. Les eucaristies, la litúrgia de les hores i fins i tot les ordenacions, s'oficien en castellà. La raó que va donar el bisbe perquè es deixara d'utilitzar el valencià en la litúrgia de les hores i en l'eucaristia va ser que els manuals no estaven adaptats a les formes valencianes.

Per acabar-ho d'adobar, tenim la participació en les resolucions del Consell Valencià de Cultura al voltant de mal anomenat "conflicte lingüístic". Ens podiem preguntar els coneixements al voltant de la filologia del nostre bisbe, però tampoc seria just: ¿com podem demanar responsabilitats al bisbe, si el mateix president del CVC Santiago Grisolia no parla i dubtem molt que sàpiga escriure la nostra llengua? Però tampoc es pot amagar i defugir la seua responsabilitat; ell és bisbe i allò que coneix és l'Església, de la qual forma part i és el màxim representant a la diòcesi. És com si algú de nosaltres sense cap fonament en medicina es dedicara a intentar guarir els malalts; doncs eixe és la falta del nostre bisbe, haver participar en un organisme per al qual no està capacitat, i més encara quan les decisions que ha pres des del bisbat no s'han caracteritzat pel respecte a la nostra llengua.

Què fem amb vosté senyor bisbe? Doncs només li podem pregar que escolte les veus d'aquells grups que treballen des de la diòcesi per l'acostament de l'església a la nostra cultura, li demanen una actitud de compromís amb el nostre poble, que sapiga tirar endavant des del bisbat una política dirigida a un contacte profund amb les comunitats de base per així arribar a les preocupacions de la gent del carrer. Només li podem desitjar el millor per a la seua acció pastoral, molta sort i gràcies.

M'AGRADA

- 😊 l'olor de quitrà que feia quan estaven asfaltant la nova autovia.
- 😊 les escultures de les rotondes (algunes m'agraden més que d'altres).
- 😊 la gent que va entendre el missatge de que amb el seu vot farem una UJI millor.
- 😊 que la Biblioteca tinga un horari adaptat a les necessitats dels que estudiem (encara que ens falte una mica d'espai).
- 😊 l'oloreta de "nova" que fa (o feia) la Biblioteca.
- 😊 anar a estudiar per les nits a la Biblioteca, hi ha molta festa i bon rotllo.
- 😊 que a l'Escola comencen a veure's éssers humans de sexe femení.
- 😊 haver pogut treballar en la redacció de la Revista Campus. Ha sigut molt divertit.
- 😊 que la Biblioteca ja estiga oberta per la nit, ja era hora, no?

NO M'AGRADA

- 😞 la indiferència total de l'estudiantat per a assistir a conferències, debats, col·loquis sobre qualsevol tema. Som els universitaris passotes, ja, ni pensem? Es veu que si no hi ha un professor que ens obliga és impossible.
- 😞 veure tan pocs contenidors de reciclatge de paper pels nostres campus.
- 😞 que els rètols indicadors de la nova autovia tinguen errades ortogràfiques, és QUADRA amb "Q" i no amb "C". De segur que en castellà no cometrien errors, sempre igual. Es vergonyos i humiliant per a tot el poble valencià, tant per als valencianoparlants com per als que no ho som.
- 😞 el baix nombre d'alumnes que varen votar a les eleccions claustrals. Així no fem res !!
- 😞 la gent bruta, dos botons: la gespa de Borriol a les 4 de la vesprada (quan hi havia classes) i les taules de la xicoteta cafeteria de la Biblioteca per les nits. En tots dos casos, a menys de tres metres les papereres buides i morint-se de riure. I després anirem d'ecologistes.
- 😞 que la marxa es trasllade a Benicàssim. Trobarem a faltar les festes dels dijous. Però, tranquils, ja tornaran.
- 😞 que quan comence el nou curs alguns/es companys/es ja no estaran ací i qui sap quan els tornarem a veure.
- 😞 els caps-quadrats que acaparen tot l'espai a la Biblioteca, reservant lloc per a gent que després no apareix.
- 😞 que coste tant el trasllat des de Penyetà fins a l'edifici de Rectorat. Pel que fa al Consell d'Estudiants, que és on se redacta aquesta revista, hem estat gairebé un mes sense despatx, ja que ens van desmuntar el de Penyetà però no ens vam montar el de Rectorat. Aquesta ha segut la raó per la que no hem pogut traure el número de juny a temps.

ASSEMBLEA D'ESTUDIANTS NACIONALISTES (A.E.N.) eleccions, mentides i llistes obertes.

Ara que ja s'ha acabat el procés electoral, des de l'Assemblea d'Estudiants Nacionalistes (A.E.N.), ens agradaria remarcar certs aspectes d'altres candidatures. El fet que ens dediquem a criticar als altres ara, és pel simple fet que creiem que les eleccions cal guanyar-les per mèrits propis i no per errades dels altres.

El primer grup que m'agradaria qüestionar és l'autoanomenat "Grupo Liberal de Estudiantes", el qual s'autoclassificava com a únic grup "realmente independiente", perdoneu companys, però si el que voleu dir és que les decisions les preneu per voluntat pròpia, per molt greu que us sàpia no sou els únics, estem nosaltres l'A.E.N., que prenem les decisions de forma assembleària i estem convençuts que en la majoria dels casos, els altres sindicats també són independents a l'hora de prendre iniciatives, i, si hi haguera un grup que, per simpaties o militància en un determinat partit polític, perjudicaria els interessos de la UJI (i en aquest cas no trobaràs a ningú de l'A.E.N.), com ho ha fet l'equip de govern de l'alcalde Jose Luis Gimeno per no enfrontar-se a Eduardo Zaplana; nosaltres seriem dels primers a denunciar-ho.

Per altre costat, assegureu formar-vos per a "que los intereses de los alumnos no se vieran afectados por cuestiones políticas de orden externo a la Universidad, como ocurre en estos momentos", i la pregunta del milió és, què són "cuestiones políticas de orden externo"???, podria ser la promoció de l'ús del valencià, podria ser la millora del transport públic i dels carrils bici, podria ser la reivindicació de que s'aturara la guerra als Balcanes, que es fera justícia amb la brasilera violada per una policia nacional a Bilbao, ...que és d'ordre extern a la Universitat, perdoneu, però la UJI és un centre dins d'una societat i ens estem formant per a sortir al mercat laboral d'eixa societat, a ser contribuents, membres, electors i governants, i per tant, ens importa el que passa a la societat i tenim dret a voler-la fer millor. Tal volta, els "liberalistes", vulgueu el final de les ideologies, que tot es quede com està, que sols vinguem a la Universitat a traure'ns un títol, però el que realment volen és que tinguen el poder els mateixos de sempre, liberalisme i

JOVENTUT ESTUDIANT CATÓLICA (JEC)

Al llarg d'aquests curs, la Joventut Estudiant Catòlica (JEC) duu endavant en la universitat una campanya amb el lema de "Estudi Solidari: Opta i construeix".

Amb aquesta campanya, la JEC proposa un estudi amb sentit, i en concret amb un sentit solidari. Perquè estudiar és una activitat amb potencialitats de realització i que pot ajudar als estudiants a créixer com persones i membres d'una societat més igualitària, ja que ens permet donar respostes alternatives a situacions socials de injustícia manifesta.

Des del treball realitzat durant el curs per els i les militants de la JEC conjuntament amb altres companys i companyes, apòstem per uns universitaris i universitàries crítics i actius, que posen el seu estudi al servei dels interessos col·lectius i en especial dels més desfavorits, compromesos amb la transformació del món des del convenciment de que la injustícia no és una cosa natural i inexorable. Per tot açò, participem en el medi universitari creant espais d'encontre i treball en comú.

Apòstem també per una universitat orientada cap a la societat i les seues problemàtiques, que establezca els canals necessaris per a la formació de persones íntegres i solidàries, no automatitzades ni competitives, i que ajude efectivament d'aquesta forma a la construcció d'una societat més justa i millor. Per tot açò en concret REIVINDIQUEM QUE:

La universitat facilite que es puga dur a terme experiències d'estudi solidari, per la qual cosa proposem...

que es potencie la creació d'assignatures de lliure configuració dirigides a la cooperació per al desenvolupament.

que dins dels temari de cada assignatura es dedique un tema a estudiar la realitat de cada poble en relació amb la matèria en qüestió que en els plans d'estudi s'inclouen assignatures d'ètica professional relacionades amb la carrera.

que la Universitat firme convenis amb els països del Tercer Món en els que es potencie la formació d'estudiants d'aquests països.

que la Universitat destine el 0.7 % (i més) dels seus pressupostos a la cooperació per al desenvolupament i al impuls d'aquestes i altres propostes d'Estudi Solidari.

Joventut Estudiant Catòlica. C/ dels Germans Quintero nº 27. 12006. Castelló
tf: 964 201049 e-mail al002823@alumail.uji.es

JEC
joventut estudiant catòlica

globalització, furtar al pobre per a que el ric siga més ric, i tot això: doncs perquè "sempre ha segut així i sempre serà, a més que tu no tens res a fer". Doncs, sentint-ho molt, a l'A.E.N. no acceptem que les coses siguen com són, sinó que siguen com tots volem que siguen.

L'altre sindicat al que no podem evitar adreçar-nos és "Campus Jove", els quals acusen als projectes nacionalistes d'estar "limitats de principi a fi, ja que no engloba a tota la Comunitat Universitària". És que acàs, la reforma del calendari acadèmic, el trencament de les barreres arquitectòniques, aconseguir una major participació dels estudiants en les institucions o la reforma dels plans d'estudi, "no engloba a tota la Comunitat Universitària", És que acàs la videovigilància de la biblioteca central sols viola el dret a l'intimitat dels nacionalistes. En sap molt de greu que una candidatura "teòricament" progressista acudisca a la mentida demagògica, i al discurs del terror cap al nacionalisme. Esperem que amb el pas del temps us doneu compte de l'error del vostre discurs i rectifiqueu.

Per últim, sols ens falta felicitar Carlos Ruiz, i els membres d'Alternativa, Ad'E i A.E.N.: que han sortit elegits claustrals. SALUT I FORÇA !!!!

VOLUNTARIAT LINGÜÍSTIC (VOL-TIC)

El Voluntariat Lingüístic va nàixer en 1997 amb la finalitat de fomentar en l'estudiantat de la nostra Universitat la col·laboració i participació en la promoció i ús del valencià. El nostre voluntariat compta amb prop de cent estudiants provinents de les diferents titulacions de la UJI que s'encarreguen periòdicament de desenvolupar diferents tasques de caracter sociocultural relatives a la normalització lingüística. Aquestes activitats queden emmarcades dins de tres programes d'actuació diferenciats:

1. Programa de suport als estudiants no valencianoparlants.

El voluntariat d'aquest programa facilita la integració lingüística i cultural dels estudiants no valencianoparlants. L'objectiu és que aquests estudiants tinguen un tutor lingüístic que els facilite l'aprenentatge de la llengua catalana i la comprensió de textos, orals o escrits, que no entenguen. A més, es realitzen diferents tipus d'activitats lúdiques amb l'objectiu de donar a conèixer la cultura pròpia.

2. Programa de detecció de necessitats en diversos àmbits de la Universitat.

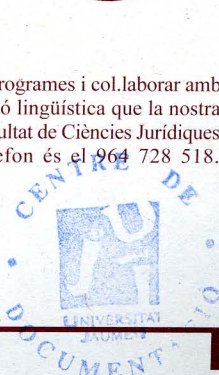
El voluntariat d'aquest programa col·labora en la recollida de dades sociolingüístiques d'àmbits molt concrets i, sempre que siga possible, obtingudes mitjançant l'observació directa. També recull propostes, suggeriments o queixes dels univesitaris del centre en relació amb la normalització lingüística.

3. Programa de col·laboració en campanyes de promoció de l'ús del valencià.

El voluntariat d'aquest programa participa en campanyes de promoció de l'ús del valencià a la Universitat.

Tu pots participar en qualsevol d'aquest tres programes i col·laborar amb nosaltres per tal d'aconseguir la normalització lingüística que la nostra universitat es mereix. Ens pots trobar en la Facultat de Ciències Jurídiques i Econòmiques. El nostre número de telèfon és el 964 728 518.

ENSENYA'LS LA LLENGUA! Atreveix-te.

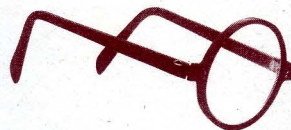

Després del parèntesi de les eleccions claustrals, tornem a recuperar el format tradicional de la nostra revista. El fet és que volem aprofitar per criticar la baixada de la participació en els citats comicis, especialment en la Facultat de Ciències Humanes i Socials. Esperem que d'ací dos anys el percentatge torne a pujar i així ens puguem ficar per damunt de la resta d'universitats del País Valencià. Al mateix temps, esperem recuperar l'esperit reivindicatiu que ens caracteritza a l'estudiantat universitari, per això ens agradaria que ens enviàreu les vostres propostes i protestes al voltant de la Universitat Jaume I i de la societat que en aquesta institució s'interrelaciona. Amb el nou equip gestor de l'estudiantat, seguirem lluitant per una universitat pública, gratuïta, progressista, ecològica, compromesa amb la societat i el medi ambient, i més solidària i avantgardista que fins ara. Per a aquesta empresa només ens fas falta tu, amb les teues aportacions i projectes, i és una tasca on encara queda molt per fer. Esperem que siga així i col·laboreu en la mesura d'allò possible, i puguem seguir fent la universitat que tots i totes volem. Força i salut!

AGENDA

PREMIS I CONGRESSOS

- 28 Premis Octubre. València, del 26 al 30 d'octubre de 1999.
- Dins del marc dels Premis Octubre tindran lloc 4 Congressos:
- XII Encontre d'Escriptors
- Simposi sobre la sàtira i humor a la literatura medieval.
- V Encontre de Pensament.
- VIII Congrés de Mitjans de Comunicació.
- Moltes Universitats, entre elles la Jaume I, convaliden l'assistència per crèdits de lliure configuració. Informeu-vos-en!

28 Premis Octubre

FESTA FESTERA

L'Aplec d'Els Ports.

Del 29 de juliol al 1 d'agost a Villoses.
Festa al més pur estil reivindicatiu valencià.
Amb música del País, xerrades, conferències
teatre, correfocs, dolçaines, dimonis, focs
d'artifici i, a més de tot això, festa total.
Viu la festa i la reivindicació de la Terra.
FAREM CAMÍ !!!

Aplec d'els Ports

Festival Internacional de Benicàssim (FIB)

Del 6 al 8 d'agost a Benicàssim.
Torna un any més la millor música
independent de tot el món a Benicàssim.

II Concurs de curtmetratges de la Universitat Politècnica de Madrid.

Curtmetratges originals en format VHS i de duració màxima de 20 minuts. Premi: 150000/100000 i 50000. Fins el 24 de Setembre de 1999. Més informació: PIAC.

Ajudes a la realització de tesines de llicenciatura, treballs d'investigació de tercer cicle, projectes de fi de carrera i tesis doctorals en València. Fins a 20000 pts. Desembre 1999.

Concurs de Còmics "Comic Jove 99" convocat per l'Ajuntament de Castellò.

Dos modalitats, de 14 a 17 anys i de 18 a 30. Mínim dos històries i màxim cinc en un màxim de 4 pàgines per història. Premi: 100000 pts. Fins el 17 setembre. Més informació: 964229551.

Convocatòria d'ajudes per a organització o assistència a congressos, jornades, seminaris, cursos, activitats culturals, etc. amb el Valencià com a llengua vehicular.

Tot 1999. Més informació a la pàgina web: <http://sic.uji.es/serveis/slt/beques/ajuval.htm> o al PIAC.